

دوتا ۲۷۳	بررسی کتاب مقدس / ۵۱
	رومیان ۲: ۱-۱۶
T = معلم ۱	S = معلم ۲

(T) به برنامه " دوره شاگردسازی از رادیو " خوش آمدید. در این مجموعه از بررسیهای کتاب مقدس، دو معلم، کار بررسی را از رومیان ۲: ۱-۱۶ انجام خواهند داد.

در فصل اول رساله به رومیان، پولس می‌گوید که امتهای "زیر غضب خدا" هستند و به عدالت خدا نیاز دارند. اما یهودیان همچنان باور داشتند که خدا به طریقی متفاوت از امتهای ایشان را داوری می‌کند، زیرا یهودیان تصور می‌کردند که قوم خاص خدا هستند و از امتیازات ویژه‌ای برخوردار می‌باشند. آنان معتقد بودند که در پرتو این واقعیت که خدا آنان را "قوم خویش" نامیده و اینکه آنان شریعت را اجرا می‌کنند، بنابراین می‌توانند از غضب خدا در امان بمانند. پس پولس در رومیان ۲: ۱-۱۶ نشان می‌دهد که یهودیان نیز "غضب خدا را برای خویش ذخیره می‌کنند" و اینکه آنان نیز به عدالت خدا نیاز دارند.

(S) قدم اول. بخوانید

با هم رومیان ۲: ۱-۱۶ را بخوانیم. اگر دو نفر یا بیشتر هستید، هر یک به نوبت یک آیه را بخوانید تا تمام متن خوانده شود. به خاطر کمبود وقت، لطفاً رومیان ۲: ۱-۱۶ را بعداً بخوانید.

(T) قدم دوم. کشف کنید

برخی حقایق مهم را از رومیان ۲: ۱-۱۶ کشف کنیم و مورد گفتگو قرار دهیم. "کدام حقیقت در این بخش برای شما مهم است؟" یا "کدام حقیقت در این بخش فکر یا دل شما را لمس می‌کند؟" فکر کنید و پاسخ خود را در دفتر یادداشتان بنویسید. پس از چند دقیقه، به نوبت، کشفیات خود را با یکدیگر در میان بگذارید.

(S) یک حقیقت مهم برای من در رومیان ۲: ۱-۱۶ این است که "دلیل محکوم شدن یهودیان چیست".

یک یهودیان ریاکار بودند (۱). امتهای یا غیریهودیان علناً انسانهایی فاسد بودند. آنان به هر کار شرارت‌آمیز دست می‌زدند و افرادی را هم که دست به همان کارها می‌زدند، تأیید می‌کردند. امتهای دیگران را برای اعمالشان "محکوم نمی‌کردند"، بلکه برعکس، با بی‌دینی و شرارت آنان "مدارا" می‌کردند. در نقطه مقابل آنها، یهودیان وانمود می‌کردند که عادل و نیکو هستند. یهودیان امتهای را برای اعمال شرارت‌بارشان "محکوم" می‌کردند، و این در حالی بود که خودشان همان اعمال را بجا می‌آوردند. **دو** یهودیان پرمدعا بودند (۲-۳). یهودیان مسلم می‌پنداشتند که داوری خدا در مورد یهودیان قرار بود به طریقی غیر از "راستی" تعیین شود. آنان منتظر بودند تا خدا یهودیان را نه بر اساس اعمال واقعی‌شان، بلکه بر اساس رابطه ملی و مذهبی که با خدا داشتند داوری کند. یهودیان معتقد بودند که این واقعیت که آنان بطور جسمانی از نسل ابراهیم بودند و ختنه شده بودند، باعث می‌شد تا "قوم خاص خدا محسوب شوند و از مجازات معاف باشند". اما داوری خدا بر اساس زندگی واقعی ایشان و اعمالشان خواهد بود. یهودیان هیچ برتری و امتیازی نسبت به امتهای ندارند. یهودیان نباید تصور کنند که می‌توانند از حکم مجازات خدا بگریزند.

سه یهودیان کار خدا را خوار شمردند (۴). در تمام طول تاریخ یهود، خدا مهربانی، بردباری و صبر خود را نسبت به یهودیان، بعنوان قومی که با آنان عهد بسته، نشان داده است. خدا بردباری خود را بارها به این طریق نشان داد که از مجازات کردن یهودیان به خاطر گناهانشان خودداری کرد و بدفعات متحمل اعمال تحریک‌آمیز آنان شد. با وجود این، یهودیان در تمام طول تاریخ خود و خصوصاً در دوره عهدجدید رفتار خدا را نسبت به خویش خوار شمردند (اعمال ۱۳: ۴۲-۵۲). یهودیان در نهایت پرمدعایی، مهربانی خدا، بردباری و صبوری را که نسبت به آنان نشان می‌داد، "کاملاً غلط تفسیر می‌کردند" و آن را تضمینی می‌دانستند بر اینکه خدا گناهان شخصی‌شان را نادیده خواهد گرفت و مجازاتشان نخواهد کرد. یهودیان معتقد بودند که این امتهای هستند که به توبه نیاز دارند و خودشان هیچ نیازی به توبه ندارند. یهودیان نمی‌فهمیدند که هدف اصلی محبت خدا نسبت به آنان این بود تا آنان را به سوی توبه بکشاند. اما یهودیان مصرانه از توبه کردن امتناع می‌ورزیدند (۱۰: ۲۱).

(T) یک حقیقت مهم برای من در رومیان ۲: ۵-۱۶، "اعلام داوری خدا در روز واپسین داوری است".

یک "روز داوری نهایی قطعاً واقع خواهد شد" (۵). یهودیان با امتناع از توبه کردن، در تمام این مدت برای خود گنجی را انباشته می‌کنند و این گنج همانا غضب خدا است. "غضب خدا" واکنش منصفانه و عادلانه برخاسته از عدل و حقیقت خدا علیه گناهان یهودیان است. در عصر پولس، خدا هنوز با یهودیان صبر اختیار می‌کرد. اما در روز داوری نهایی، خدا غضب انباشته شده خود را بر ضد یهودیان ناتوبه‌کار و همچنین غیریهودیان سرکش بکار خواهد بست.

دو "پنج معیار داوری خدا در روز داوری نهایی" (۶-۱۲). داوری نهایی خدا در سطح "جهانی" خواهد بود. او تمامی امتهای و همه یهودیان را داوری خواهد کرد (۶). داوری نهایی خدا عادلانه خواهد بود. او هر فردی را برطبق آنچه انجام داده است، داوری خواهد نمود. داوری نهایی خدا منصفانه خواهد بود. او به انسانها پاداش یا مجازات خواهد داد (۷-۱۰). در داوری نهایی، خدا به هیچ‌وجه از کسی طرفداری نخواهد کرد. او یهودیان و امتهای را دقیقاً با معیاری یکسان داوری خواهد کرد (۱۱). و داوری خدا کاملاً منطقی خواهد بود. او انسانها را بر اساس میزان شناختشان از شخص و اراده خدا داوری خواهد کرد (۱۲). این پنج معیار برای داوری نهایی خدا ثابت می‌کند که خدا یهودیان را بر هیچیک از ملتهای دیگر ارجح نمی‌داند. یهودیان صاحب هیچگونه امتیاز ویژه‌ای نیستند. اما در ضمن هیچیک از ملتهای دیگر نیز از امتیازات ویژه‌ای برخوردار نمی‌باشند.

(سه) "روز داوری نهایی، بخشی اساسی از پیام انجیل است که باید اعلام شود" (۱۶). فیض خدا داوری خدا را نادیده نمی‌گیرد. در پیام انجیل، فیض خدا باید در کنار داوری خدا اعلام شود.

(S) قدم سوم. سؤال کنید

بیاید تمام حقایق موجود در رومیان ۲: ۱-۱۶ را درک کنیم و سؤالات خود را درباره نکاتی که هنوز درک نکرده‌ایم مطرح سازیم. "چه سؤالی در مورد هر نکته‌ای از این بخش مایلید از گروه بکنید؟" فکر کنید و سؤال خود را در دفتر یادداشتان بنویسید. سپس راجع به سؤالات گفتگو کنید و سعی کنید پاسخ آنها را بیاید.

اولین سؤال (۲: ۱۲ و ۱۴-۱۵) "معیار خدا برای داوری انسانهایی که خارج از مکاشفه خاص او بسر می‌برند چیست؟"

(T) (یک) "مکاشفه خاص خدا" چه در عهدعتیق و چه در عهدجدید یافت می‌شود. در دوره عهدعتیق، خدا چیزهای بسیار زیادی را در مورد خودش و اراده خویش از طریق انبیا و بویژه برای اسرائیل و همچنین برای امتها مکشوف ساخت. او بویژه اصل نجات از طریق فیض (خروج ۲۰: ۱-۲) و همینطور اصل عادل‌شمردگی توسط ایمان را آشکار ساخت (پیدایش ۱۵: ۶). اما او شریعت را نیز مکشوف کرد، اما "نه به مثابه طریقی" برای عادل شمرده شدن، بلکه "بعنوان طریقی برای زندگی" برای قوم نجات‌یافته یا عادل‌شمرده شده خدا. در دوره عهدجدید، خدا خود را بطور کامل در شخص عیسی مسیح آشکار کرد و در رسالات رسولان، طریقی را آشکار کرد که مطابق آن باید بعنوان مسیحیان نجات‌یافته و عادل‌شمرده زندگی کرد. حدود دو هزار سال پیش اکثریت انسانهایی که در خارج از مکاشفه خاص خدا بسر می‌بردند عموماً شامل امتها بودند، اما امروزه تعداد امتهایی که از مکاشفه خاص خدا باخبر هستند بسیار بیش از یهودیان است.

(یو) "انسانهایی که خارج از مکاشفه خاص خدا گناه می‌کنند، خارج از مکاشفه خاص خدا هلاک خواهند شد." انسانهایی که هرگز در مورد مکاشفه خاص خدا چیزی نشنیده‌اند نیز مرتکب گناه می‌شوند و خطاهای ایشان در نظر خدا گناه محسوب می‌شود. از آنجایی که آنها گناه می‌ورزند، پس در نظر خدا محکوم هستند و بدون شك خدا آنها را داوری و هلاک خواهد کرد. اما از آنجایی که گناه ایشان بدون شناخت از مکاشفه خاص خدا بوده است، خدا آنان را بر اساس معیارهای مکاشفه خاص خود داوری نخواهد کرد. خدا آنان را بر اساس شناخت ایشان از خودش داوری خواهد کرد، یعنی شناختی که از خلقت و قانون اخلاقی بدست آورده‌اند که بر قلبشان نوشته شده است. و خدا آنها را بر اساس نحوه زندگی‌شان در پرتو شناخت مکاشفه عام خدا که در اختیارشان بود داوری خواهد کرد. آنان هرگز بر اساس قانونی که در اختیارشان قرار نداشت داوری نخواهند شد. شهرهای خدانشناس و شریر سدوم و عموره و صور و صیون، مکاشفات عهدعتیق یا عهدجدید را در اختیار نداشتند. بنابراین داوری و اسپین برای آنان قابل‌تحمل‌تر خواهد بود تا برای یهودیانی که هم‌عصر با عیسی می‌زیستند و عهدعتیق را داشتند و پیام انجیل را هم شنیده بودند (متی ۱۰: ۱۵ و ۱۱: ۲۰-۲۴).

این انسانها نیز خارج از مکاشفه خاص خدا هلاک خواهند گردید. "آنچه که خدا در مکاشفه خاص خود درباره آسمان و جهنم آشکار می‌کند به آنان مربوط نمی‌شود. تنها چیزی که می‌توان درباره این عده گفت آن است که خدا با انصاف تمام آنان را داوری خواهد کرد (لوقا ۱۲: ۴۷-۴۸)". انطباق دقیقی بین ماهیت گناه ایشان و داوری خدا وجود خواهد داشت.

دومین سؤال (آیات ۱۲ و ۱۳) "معیار خدا برای داوری انسانهایی که در داخل مکاشفه خاص او قرار دارند، اما انجیل را ترک کرده‌اند کدام است؟"

(S) (یک) انسانهایی که در تحت مکاشفه خاص خدا گناه می‌کنند، با مکاشفه خاص خدا داوری خواهند شد. در عصر پولس، بطور کلی انسانهایی که تحت مکاشفه خاص خدا زیستند و انجیل را ترک کردند شامل یهودیان می‌شد. برخلاف اکثریت امتهای آن زمان، یهودیان با معرفت کاملی که از مکاشفه خاص خدا در عهدعتیق داشتند، باز گناه می‌کردند. آنها بر اساس مکاشفه خاص خدا داوری خواهند شد، یعنی داوری بر اساس سه معیار، بعبارتی دیگر: اعمال خود ایشان در پرتو مکاشفه عام خدا آنان را داوری خواهد کرد. اعمال ایشان در پرتو مکاشفه خاص خدا در عهدعتیق (شریعت و انبیا) آنان را داوری خواهد کرد. آنان قطعاً بخاطر زیر پا گذاشتن احکام خدا در عهدعتیق محکوم خواهند شد. و اگر پیام انجیل را شنیده باشند و آن را رد کرده باشند، آنان نیز توسط همان انجیلی که رد کرده بودند داوری خواهند شد. آنان قطعاً بخاطر بی‌ایمانی‌شان محکوم خواهند شد. (یوحنا ۳: ۱۸).

همچنین در مورد آنان، ارتباط دقیقی مابین ماهیت گناهشان و مجازاتشان وجود خواهد داشت. اما از آنجایی که شناخت آنان از خدا و اراده او بسیار بیش از امتها است، بنابراین داوری نهایی و مجازات ایشان بر اساس سنگینی بار گناهانشان تشدید خواهد شد.

(یو) "معیار داوری تنها بر اساس شناخت خواهد بود، بلکه بر اساس اطاعت از مکاشفه خاص خدا." بسیاری از یهودیان تصور می‌کردند که برخوردار بودن از مکاشفه عهدعتیق و داشتن شناخت از مکاشفه عهدعتیق باعث شده بود تا عادل شمرده شوند. هرچند با احترام بسیار زیادی با کتاب‌مقدس رفتار می‌کردند و آن را می‌بوسیدند، و با احترام آن را در دست می‌گرفتند و در باره‌اش صحبت و مباحثه می‌کردند و آن را برای یکدیگر موعظه می‌کردند، اما بطور کلی یهودیان مهمترین جنبه کتاب‌مقدس را نادیده می‌گرفتند، یعنی از مطالب آن اطاعت نمی‌کردند. آنان بر اساس تعالیم آن زندگی نمی‌کردند. عیسی فریسیان را محکوم کرد، زیرا عمل آنان با تعالیمشان مطابقت نداشت (متی ۲۳: ۳). یهودیان نیز مانند امتها بر اساس "اعمال" خود داوری خواهند شد، و نه فقط بر اساس "دانسته‌هایشان". وقتی پولس می‌گوید "آنانی که از شریعت اطاعت کنند عادل شمرده می‌شوند" منظور او این نیست که یهودیان یا هر کسی دیگر بتواند بر اساس اطاعت از شریعت عادل شمرده شود. منظور او این نیست که در روز داوری نهایی، اعمال انسانها ارزیابی خواهد شد و عده‌ای بر اساس اطاعت خود از شریعت،

عادل خوانده خواهند شد. کتاب مقدس بطور صریح می‌فرماید: "به اعمال شریعت هیچ بشری در حضور او عادل شمرده نخواهد شد" (۳: ۲۸). منظور پولس آن است که در روز داوری نهایی معیارهای داوری شامل آنچه که انسانها از عهدعتیق شنیده یا شناخته باشند، نخواهد بود، بلکه معیار این خواهد بود که زندگی آنها بر اساس عهدعتیق چگونه بوده است. سومین سؤال. (۲: ۶) "معیارهای خدا برای داوری ایمانداران به مسیح کدام است؟"

(T) یک "اعمال، کسی را نجات خواهد داد، اما اعمال همه را داوری خواهد کرد." دانستن این نکته برای مسیحیان اهمیت دارد که هیچکس بر اساس اعمالش نجات نخواهد یافت. اما همه انسانها، از جمله مسیحیان، بر اساس اعمال خویش داوری خواهند شد. مسیحیان تنها "محض" فیض خدا و عمل تکمیل شده نجات توسط مسیح بر روی صلیب است که نجات خواهند یافت یا عادل شمرده خواهند شد. مسیحیان نمی‌توانند عادل شمرده شوند (نجات) را خود بدست آورند، بلکه باید عادل شمرده شوند (نجات) خویش را از طریق ایمان بپذیرند. با وجود این، ایمان آنان، "زمینه یا دلیل" نجات یا عادل شمرده شدن ایشان محسوب نمی‌شود، بلکه "طریقی است" برای دریافت نجات و عادل شمرده شدن از سوی خدا.

(و) هیچکس از طریق ایمانی که فاقد اعمال باشد نجات نخواهد یافت، بلکه از ایمانی که اعمال نیکو بدنبال داشته باشد. درک این نکته نیز برای مسیحیان اهمیت دارد که بدانند آنان نمی‌توانند تنها با "ایمان صرف" نجات یابند یا عادل شمرده شوند، یعنی آن نوع "ایمانی که فاقد اعمالی ویژه باشد که مختص به زندگی نجات یافته است" (مقایسه شود با یعقوب ۲: ۱۴-۲۶). داوری خدا، ایمان یا عادل شمرده شدن را تنها بصورت امری نظری تلقی نخواهد کرد. او ایمان و عادل شمرده شدن را بر اساس رابطه انسانها با تمام عواملی در نظر خواهد گرفت که وضعیت زندگی فردی نجات یافته را شامل می‌شوند. در نجات، نمی‌توان بیش از حد لازم بر فیض خدا تأکید کرد بطوری که اهمیت روش زندگی مسیحیان نادیده گرفته شود. ایمانداران تنها "از" شرارت "نجات" نیافته‌اند، بلکه "نجات یافته‌اند تا" زندگی مقدسی را در پیش بگیرند. آنان تنها از یک زندگی فاقد معنا و تهی "نجات نیافته‌اند" بلکه "نجات یافته‌اند" تا زندگی بسیار پر معنا و پر براری را همراه با اعمال نیکو در پیش بگیرند.

ده فرمان و تمامی تعالیم اخلاقی دیگر در کتاب مقدس تعیین می‌کند که چه چیزهایی می‌تواند اعمال نیکو باشد. احکام اخلاقی خدا برای مسیحیان منسوخ نشده است. هر چند که مسیحیان دیگر "زیر شریعت" بسر نمی‌برند (رومیان ۶: ۱۴)، اما آنان "نزد خدا بی‌شریعت نیستند، بلکه زیر شریعت مسیح قرار دارند" (۱۳: ۸-۱۰ و اول قرنتیان ۹: ۲۱). احکام اخلاقی کتاب مقدس "طریقی" برای عادل شمرده شدن می‌باشد، بلکه "رهنمون‌هایی هستند برای زندگی" تا بدانیم بعنوان یک مسیحی به چه ترتیب زندگی عادل و نجات یافته‌ای را در پیش بگیریم.

هنگامی که پولس می‌فرماید: "خدا به هر کس بر حسب اعمالش جزا خواهد داد" (۶) این امر مسیحیان را نیز شامل می‌شود. "اعمال نیکوی مسیحیان"، همچون نشانه‌هایی برای اثبات ایمان و نجات آنان از طریق فیض خدا، "معیار داوری خدا برای مسیحیان نیز محسوب می‌شود". در آموزه نجات در کتاب مقدس، وجود اعمال نیکو در زندگی مسیحیان بسیار ضروری است.

(سه) "مسیحیان بر اساس مکاشفه خاص خدا داوری خواهند شد" و این داوری بر اساس دو معیار خواهد بود، یعنی: بیش از هر چیز مسیحیان به خاطر رابطه‌شان با عیسی مسیح داوری خواهند شد. زیرا مسیحیان از عادل شمرده شدن (نجات)، محض فیض و از طریق ایمان برخوردار هستند، و بخاطر کاری که مسیح برای ایشان انجام داده است دیگر هرگز محکوم نخواهند شد که در آتش ابدی افکنده شوند (یوحنا ۵: ۲۴)، بلکه در روز داوری نهایی آنان بطور علنی تبرئه خواهند شد (متی ۲۵: ۳۱-۳۴). آنان با مسیح وارث زمینی جدید خواهند شد، زیرا نام آنان در دفتر حیات بره خدا ثبت شده است. اما مسیحیان نیز بر اساس اعمال خویش در پرتو مکاشفه خاص خدا، چنانکه در کل کتاب مقدس آشکار شده است، داوری خواهند شد. داوری آنان بر این اساس خواهد بود که عادل شمرده شدن (نجات) خود را چگونه زیسته باشند. زندگی آنان بر اساس تمامی احکام اخلاقی موجود در کتاب مقدس و بر اساس تمامی تعالیم عیسی مسیح در کتاب مقدس داوری خواهد شد. اعمال ایشان داوری خواهد شد تا "کیفیت ایمان ایشان و ثمره نجات ایشان" را بیازماید. این داوری، پاداش ایشان را تعیین خواهد کرد (اول قرنتیان ۳: ۱۲-۱۵). چهارمین سؤال. (۲: ۷) "چرا پولس می‌فرماید که خدا حیات جاودانی را به کسانی عطا خواهد کرد که اعمال نیکو می‌کنند و طالب جلال، اکرام، بقا و سلامتی‌اند؟"

(S) هیچکس جدا از عیسی مسیح قادر نیست تا با انجام اعمال نیکو نجات یابد (یوحنا ۱۴: ۶). "اعمال نیکو" در آیه ۷ باید نقطه مقابل "اعمال بد" در آیات ۸-۹ آمده باشد.

(یک) "انسانهایی که براستی مرتکب اعمال نیکو می‌شوند، اساس کار خویش را بر حقیقتی استوار می‌کنند که در کتاب مقدس مکتوف شده است" (۸). انسانهای شریک بر اساس خودخواهی و ترک کردن راستی و پیروی از شرارت مورد تشخیص قرار خواهند گرفت. هر چند حقیقت مکتوف در مکاشفه خاص خدا در عهد جدید (۲: ۸) بسیار عظیمتر از حقیقت آشکار شده در خلقت (۱: ۱۸) می‌باشد، بدکارانی که در میان امتهای و یهودیان هستند دارای نکته‌ای مشترک می‌باشند و آن این است که هر دو راستی را ترک می‌کنند. راستی، یعنی شخص عیسی (یوحنا ۱۴: ۶)، و تعالیم او (یوحنا ۸: ۳۱-۳۲) و کلام خدا بطور کلی (یوحنا ۱۷: ۱۷). بنابراین "اعمال نیکو" باید شامل ایمان به عیسی مسیح باشد (یوحنا ۶: ۲۸-۲۹). بسیار واضح است که منظور از اعمال نیکو در آیه ۷، هر نوع عمل نیکو نیست، بلکه اعمال نیکویی است که کاملاً بر اساس راستی باشند، یعنی آن راستی باشد که در مکاشفه خاص خدا و در کتاب مقدس آشکار شده است. این حقیقت و راستی پیام انجیل و همه چیزهایی است که کتاب مقدس درباره ایمان و عمل مسیحی تعلیم می‌دهد. بنابراین انسانهایی که براستی اعمال نیکو انجام می‌دهند، تنها می‌توانند از جمله ایمانداران به مسیح باشند. بنابراین حیات جاودان تنها به ایمانداران به عیسی مسیح است که عطا می‌شود.

(دو) "انسانهایی که براستی اعمال نیکو انجام می‌دهند بر واقعیت آینده چشم می‌دوزند (۷)". آنان طالب جلال، اکرام، بقا و سلامتی هستند. منظور از "جلال" اشاره‌ای است به امید و آرزوی مسیحیان برای آینده، یعنی "دگرگونی" نهایی همه چیز

در زمان بازگشت مسیح (۵: ۲ و ۸: ۱۷). "اکرام" به "تأیید" شدن مسیحیان از سوی خدا اشاره می‌کند که این نقطه مقابل عدم تأیید خدا در حق خدانشناسان و انسانهای بدکار است. "بقا" اشاره می‌کند به "امید" مسیحیان در زمان قیامت بدن ایشان. منظور از "سلامتی" تنها برقراری صلح بین ملل روی زمین نیست، بلکه صلح در عالیترین مفهوم آن، یعنی "سلامتی و مصالحه با خدا" است (رومیان ۵: ۱). این اهداف برای دیدن جلال، اکرام، بقا و سلامتی هدف و آرزوی مسیحیان می‌باشد. تنها مسیحیان می‌توانند چنین اهداف و آرزوهایی داشته باشند. تنها مسیحیان می‌توانند چنین امیدی داشته باشند. بنابراین، انسانهایی که بطور دایم طالب جلال، اکرام، بقا و سلامتی می‌باشند تنها می‌توانند ایمانداران به مسیح باشند. آنان حیات جاودان را با انجام اعمال نیکو بدست نمی‌آورند. بلکه اعمال نیکوی ایشان اطمینان خاطری است برای آنان که خدا به آنان حیات جاودان عطا کرده است.

سه) "انسانهایی که برآستی اعمال نیکو انجام می‌دهند، در انجام دادن نیکویی مداومت می‌ورزند" (۷). این صبر و استقامت مسیحیان، همان است که عیسی در متی ۲۴: ۱۳ درباره‌اش فرمود: "هر که تا به انتها صبر کند، نجات یابد" (کولسیان ۱: ۲۲-۲۳ و عبرانیان ۳: ۱۴). رومیان ۷: ۲ این مفهوم را که "یک مسیحی در نیکویی صبر نشان می‌دهد"، با این مفهوم در هم می‌آمیزد که "یک مسیحی در اشتیاق امید بسر می‌برد". با تلفیق این دو حقیقت با هم، پولس تأکید می‌کند که این دو نکته هیچگاه نمی‌توانند از هم جدا تلقی شوند. اعمال نیکو بدون جستن مسیح و واقعیت وجود او همچون اعمال مرده هستند. اما جستن مسیح و واقعیت وجود او بدون وجود اعمال نیز به منزله پرمردعایی است.

(T) قدمهای چهارم و پنجم. کاربرد و دعا

پس از تبادل نظر با یکدیگر و تهیه فهرستی از "کاربردهای امکان پذیر"، به این فکر کنید که خدا می‌خواهد کدامیک از کاربردهای امکان پذیر را به "کاربردهای شخصی" برای خودتان تبدیل کنید. سپس به نوبت، در مورد یک حقیقت که خدا از رومیان ۲: ۱-۱۶ به شما آموخته، دعا کنید.

(S) تکلیف برای هفته آینده

- اول) در یک مشارکت خانگی که در آن بررسی کتاب مقدس انجام می‌شود شرکت کنید. از روش "پنج قدم" بررسی کتاب مقدس استفاده کرده و خود را برای بررسی رومیان فصل ۲ آیات ۱۷ تا ۲۹، آماده کنید.
- دوم) کتابهای دستورعمل "بروید و ملکوت خدا را موعظه کنید" را ملاحظه کرده و به آدرس اینترنتی www.dota.net مراجعه کنید. این آدرس را به حروف تکرار می‌کنم....
- سوم) هر شنبه تا چهارشنبه به برنامه "دوره شاگردسازی از رادیو" گوش دهید.